

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

16 ноември 2010 година*

По дело C-73/10 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 8 февруари 2010 г.,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, установено в Хамбург (Германия), за което се явяват адв. A. Rinne, Rechtsanwalt, г-н S. Коп и г-н С. Нумре, solicitors, както и г-н С. Vajda, QC,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват г-н M. Kellerbauer и г-н A. Biolan, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-н К. Schiemann, председател на състав, г-жа С. Toader
и г-жа А. Prechal (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа Е. Sharpston,
секретар: г-н А. Calot Escobar,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

- 1 Със своята жалба Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG иска отмяната на Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности (понастоящем Общият съд) от 30 ноември 2009 г. по дело Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия (Т-2/09, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което последният е отхвърлил като явно недопустима жалбата му за отмяна на Решение С(2008) 5955 окончателен на Комисията от 15 октомври 2008 година относно производство по член 81 ЕО

(Преписка COMP/39.188 — Банани) (наричано по-нататък „спорното решение“), с мотив че тази жалба е подадена след изтичането на срока.

Обстоятелства, предхождащи спора, и производство пред Общия съд

- 2 Жалбоподателят е командитно дружество, учредено по германското право.

- 3 На 21 октомври 2008 г. му е съобщено спорното решение, с което Комисията на Европейските общности установява, че няколко предприятия, сред които и жалбоподателят, са нарушили член 81 ЕО, като са участвали в съгласувана практика, отнасяща се до съгласуване на референтните цени на бананите в част от общия пазар, и налага глоби на същите предприятия.

- 4 Fresh Del Monte Produce Inc. (наричано по-нататък „Del Monte“) е осъдено да заплати солидарно с жалбоподателя наложената на последния глоба, поради факта че в периода, през който жалбоподателят участва в нарушението, Del Monte упражнява решаващо влияние върху него. На 31 декември 2008 г. Del Monte подава пред Общия съд жалба за отмяна на спорното решение. В това дело, което понастоящем е висящо, жалбоподателят е допуснат да встъпи в производството в подкрепа на Del Monte с Определение от 17 февруари 2010 г. по дело Fresh Del Monte Produce/Комисия (T-587/08).

- 5 С факс, получен в секретариата на Общия съд на 2 януари 2009 г., жалбоподателят представя копие от жалба за отмяна на спорното решение, оригиналът на която е подаден в същия секретариат на 9 януари същата година.
- 6 След като е уведомен с писмо на секретаря на Общия съд от 4 февруари 2009 г., че жалбата му не е подадена в предвидения в член 230 ЕО срок, с писмо от 20 февруари същата година жалбоподателят представя становище относно просрочването на неговата жалба и иска възстановяване на въпросния срок.
- 7 В това отношение жалбоподателят посочва, че просрочването на жалбата е следствие от погрешното тълкуване на Процедурния правилник на Общия съд от неговите представители. По-специално в приложение към становището си той представя изявление на един от своите представители, съгласно което трима сътрудници на последния добросъвестно са сметнали, че съгласно член 101, параграф 1, буква а) и параграф 2 във връзка с член 102, параграф 2 от същия правилник срокът за подаване на жалбата изтича на 2 януари 2009 г.
- 8 Жалбоподателят излага също така няколко довода, които независимо от просрочването на жалбата му обосновавали обявяването ѝ от Общия съд за допустима.
- 9 Така най-напред той отбелязва, че щяло да бъде несправедливо жалбата да се обяви за недопустима и той щял да претърпи значителна вреда.
- 10 По-нататък той посочва, че срокът едва бил пропуснат и съществувало обяснение за просрочването на неговата жалба. Освен това според жалбоподателя допустимостта на жалбата нямало да доведе до значително засягане на принципа на правната сигурност и да причини вреда на Комисията.

- 11 Накрая жалбоподателят твърди, че във всеки случай принципът на пропорционалност и правото на достъп до съд, гарантирано от член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), имали предимство пред принципа на правната сигурност, което по-специално било признато в наказателнопроцесуалното право в Германия и Обединеното кралство.

Обжалваното определение

- 12 С обжалваното определение Общият съд отхвърля жалбата като недопустима, с мотив че тя не е подадена в предвидения за това срок.
- 13 Най-напред в точки 10—17 от това определение Общият съд потвърждава просрочието на жалбата, след като установява, че съгласно член 230, пета алинея ЕО, член 101, параграф 1, букви а) и б) и параграф 2, както и член 102, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд срокът за подаване на посочената жалба е започнал да тече на 22 октомври 2008 г. и е изтекъл на 31 декември 2008 г. в полунощ, като се има предвид срокът поради отдалеченост.
- 14 По-нататък в точки 20—23 от обжалваното определение Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателя, целящи да обосноват просрочването на неговата жалба.
- 15 На първо място, в същата точка 20 Общият съд напомня, че съгласно практиката на Съда отклонение от общностните разпоредби относно процесуалните срокове е възможно само при съвсем изключителни обстоятелства, свързани

със случайно събитие или непреодолима сила, в съответствие с член 45, втора алинея от Статута на Съда, като се има предвид, че стриктното прилагане на тези норми отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или всякакво произволно третиране при правораздаването.

- 16 В точка 21 от обжалваното определение Общият съд посочва, от една страна, че в разглеждания случай жалбоподателят нито доказва, нито дори се позовава на съществуването на случайно събитие или непреодолима сила. От друга страна, Общият съд приема, че доколкото, като изтъква неправилното тълкуване на разпоредбите на Процедурния правилник от неговите представители, жалбоподателят иска да се позове на извинима грешка, която би обосновала отклонение от приложимата в случая правна уредба относно сроковете, съгласно съдебната практика тази правна уредба не поражда особени затруднения при тълкуването, така че не би могло да се признае наличието на извинима грешка от страна на жалбоподателя, която би обосновала отклонение от разглежданата правна уредба.
- 17 На второ място, в точка 22 от обжалваното определение Общият съд напомня, че видно от практиката на Съда, без изрична разпоредба в този смисъл, общностният правен ред не цели по принцип да определи своите понятия на основата на една или повече национални правни системи, и поради това стига до извода, че изведените от наказателнопроцесуалното право в Германия и Обединеното кралство доводи на жалбоподателя следва да бъдат отхвърлени.
- 18 На трето място, доколкото жалбоподателят се позовава на правото на ефективна съдебна защита, в точка 23 от обжалваното определение Общият съд приема, че това право е било надлежно защитено чрез възможността жалбоподателят да подаде жалба срещу увреждащия го акт в предвидения в член 230 ЕО срок и изобщо не е засегнато от стриктното прилагане на общностните разпоредби относно процесуалните срокове. Оттук Общият съд стига до извода, че нито правото на достъп до съд, нито принципът на пропорционалност обосновават

неприлагане на посочения срок предвид изтъкнатите в разглеждания случай обстоятелства, за които се твърди, че са изключителни.

Искания на страните

19 Със своята жалба жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното определение,

— да обяви за допустима подадената от него жалба за отмяна срещу спорното решение и да върне делото на Общия съд или

— при условията на евентуалност да върне делото пред Общия съд, за да се разгледа допустимостта на жалбата.

20 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 21 Съгласно член 119 от Процедурния правилник на Съда, когато дадена жалба е явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може по всяко време, въз основа на доклад на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, да отхвърли жалбата с мотивирано определение, без да започва устната фаза на производството.
- 22 В конкретния случай Съдът счита, че е придобил достатъчно информация от материалите по делото, за да отхвърли жалбата като явно неоснователна с такава мотивирано определение.

Доводи на страните

- 23 Жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 20 от обжалваното определение е приел, че отклонение от правната уредба на Съюза относно процесуалните срокове може да се допусне само при съвсем изключителни обстоятелства, а именно случайно събитие или непреодолима сила.
- 24 Според жалбоподателя такъв подход е неоправдано ограничителен и не отчита или най-малкото не отчита по подходящ начин значението на правото на достъп до съд в наказателното производство, на принципа за законност на наказателното производство, на принципа на пропорционалност, както и на първостепенната необходимост да се избегне несправедлив изход от делото.

- 25 Що се отнася, на първо място, до основното право на достъп до съд, жалбоподателят посочва, че налагането на глоби със значителен размер за сключването на тайно споразумение, което противоречи на правилата на конкуренцията, е свързано с наказателни обвинения по смисъла на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ. В това отношение той се позовава на Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия (С-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точки 149 и 150), както и на Решение на Европейския съд по правата на човека от 23 ноември 2006 г. по дело Jussila c/у Финландия (*Recueil des arrêts et décisions* 2006-XIII, § 43).
- 26 Това основно право представлявало общ принцип на правото на Съюза, поспециално с оглед на Решение от 22 септември 1998 г. по дело Coote (С-185/97, Recueil, стр. I-5199, точка 21 и цитираната съдебна практика), който впрочем бил потвърден в член 47 от прогласената на 7 декември 2000 г. в Ница Харта на основните права на Европейския съюз (ОВ С 364, стр. 1).
- 27 На второ място, жалбоподателят твърди, че принципът на правната сигурност и принципът на защита на оправданите правни очаквания не могат да се прилагат безусловно, тъй като принципът на правната сигурност трябва да съществува съвместно и да се прилага в хармония с принципа за законност. Между тези принципи трябвало да се осигури баланс и при определени обстоятелства принципът за законност трябвало да се ползва с предимство, както свидетелствала за това съдебната практика, като в това отношение жалбоподателят се позовава на Решение от 22 март 1961 г. по дело Snupat/Върховен орган (42/59 и 49/59, Recueil, стр. 101, стр. 159), Решение от 21 септември 1983 г. по дело Deutsche Milchkontor и др. (205/82—215/82, Recueil, стр. 2633), както и Решение от 23 октомври 2007 г. по дело Полша/Съвет (С-273/04, Сборник, стр. I-8925).
- 28 На трето място, принципът на пропорционалност изисквал дадена мярка да бъде подходяща и необходима за постигането на преследваната цел и да не налага на правния субект прекомерна тежест с оглед на тази цел.

- 29 Що се отнася, най-напред, до основното право на достъп до съд, Общият съд не взел предвид наказателноправния характер на глобата, при положение че пълната и ефективна защита на това право в наказателното производство била от основно значение.
- 30 По-нататък, Общият съд не обяснил защо принципът на пропорционалност не се взема предвид при обосноваването на отклонение от правилата относно процесуалните срокове. В това отношение обжалваното определение освен това било засегнато от по-съществен порок, а именно грешка при прилагане на същия принцип.
- 31 Накрая, Общият съд погрешно не отчел няколко аспекта, които трябвало да вземе предвид с оглед на прилагането на принципа на пропорционалност. Ставало въпрос по-специално за обстоятелството, че с жалбата си за отмяна жалбоподателят оспорвал наказателноправна санкция със значителен размер, че срокът за обжалване пред Общия съд бил пропуснат едва с един ден и че отражението върху жалбоподателя и претърпяната от него вреда в случай на недопустимост на жалбата поради просрочване са несъизмерими с последиците, които биха настъпили за Комисията от решение за обявяване на жалбата за допустима.
- 32 Комисията се позовава на практиката на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, и по-специално на Решение по дело Jussila с/у Финландия, посочено по-горе, от което следвало, че:
- за да се прецени дали дадена санкция е наказателноправна и следователно дали обвинението е „наказателно“ по смисъла на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, следва да се прибегне до три критерия, а именно квалификацията на санкцията в съответната държава, естеството на нарушението и строгостта на санкцията,

- санкциите, които попадат в „твърдото ядро“ на наказателното право поради тяхната квалификация в националното право (първи критерий), трябва да се различават от друга категория санкции, които могат да се разглеждат като „наказателноправни“ само с оглед на втория и третия критерий,

 - глобите в областта на конкуренцията попадат в тази последна категория наказателноправни санкции и поради това не са част от „твърдото ядро“ на наказателното право, така че предоставените от наказателноправния аспект на член 6 от ЕКПЧ гаранции не трябва непременно да се прилагат с цялата им строгост.
- 33 В съответствие с правото на Съюза налаганите съгласно правилата на конкурентното право на Съюза глоби нямали какъвто и да било наказателноправен характер.
- 34 Комисията поддържа също така, че твърдяната гъвкавост в областта на сроковете в някои национални системи не би могла да доведе до признаването на общ принцип на правото на Съюза.
- 35 Освен това тя счита, че жалбоподателят се е ползвал от правото на достъп до съд, както всяко друго дружество, на което е наложена глоба по силата на конкурентното право на Съюза. Неспазването на сроковете, обуславящи упражняването на това право, било отделен въпрос и се дължало на грешка на жалбоподателя, независимо от това дали тя била допусната добросъвестно.
- 36 Що се отнася до принципа на пропорционалност, Комисията твърди, че в случая правото на достъп до съд не е неоснователно накърнено поради прилагането на правилата относно сроковете.

- 37 Тези правила се прилагали от дълго време и в съдебната практика било установено, че те не пораждат особени затруднения. В разглеждания случай според Комисията не можело да се твърди, че „добросъвестно“ допуснатата грешка при изчисляване на сроковете за обжалване представлява извинима грешка.
- 38 Общият съд спазил напълно принципа на пропорционалност, като приложил член 45, втора алинея от Статута на Съда, който позволява да се осигури съблюдаването на този принцип, доколкото предвижда отклонения от посочените срокове в изключителни обстоятелства.
- 39 Освен това спазването на процесуалните срокове не можело да зависи от фактори като размера на наложената глоба или финансовите средства на нарушителя. Впрочем правото, с което жалбоподателят разполага, за да търси обезщетение за вреди от своите представители, до голяма степен водело до неотнормост на тези фактори.
- 40 Накрая Комисията отбелязва, че след като в рамките на образуваното по негова инициатива производство пред Общия съд Del Monte изтъква правни основания, с които по-специално оспорва участието на жалбоподателя в съответното нарушение, и тъй като жалбоподателят е допуснат да встъпи в това производство, Общият съд ще трябва да разгледа повечето части от спорното решение, които го засягат. Комисията обаче счита, че ако Общият съд трябва да отмени тези части от спорното решение, тя би могла да изведе последици за жалбоподателя, макар да няма правно задължение за това.

Съображения на Съда

- 41 Съгласно постоянната съдебна практика отклонение от правната уредба на Съюза относно процесуалните срокове е възможно само при съвсем изключителни обстоятелства, свързани със случайно събитие или непреодолима сила, в съответствие с член 45, втора алинея от Статута на Съда, като се има предвид, че стриктното прилагане на тези норми отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или всякакво произволно третиране при правораздаването (вж. по-специално Определение от 18 януари 2005 г. по дело Zuazaga Meabe/СХВП, С-325/03 P, Recueil, стр. I-403, точка 16, както и Определение от 3 юли 2008 г. по дело Pitsiorlas/Съвет и ЕЦБ, С-84/08 P, точка 14 и цитираната съдебна практика).
- 42 От съдебната практика следва също така, че в рамките на правната уредба на Съюза относно сроковете за обжалване понятието за извинима грешка, позволяващо да се направи изключение от нейните правила, се отнася само до изключителни обстоятелства, при които по-конкретно съответната институция е възприела поведение, което е от естество само по себе си или в решаваща степен да породи допустимо объркване в съзнанието на добросъвестен правен субект, положил цялата дължима грижа, която се изисква от оператор с нормални познания (вж. по-специално Определение от 14 януари 2010 г. по дело SGAE/Комисия, С-112/09 P, Сборник, стр. I-351, точка 20 и цитираната съдебна практика).
- 43 Пред Общия съд жалбоподателят не посочва, че пропускането на срока може да се обоснове с обстоятелство, което трябва да се квалифицира като случайно събитие или непреодолима сила.
- 44 В жалбата си жалбоподателят също така не упреква изрично Общия съд за това, че в точка 21 от обжалваното определение е отказал да признае наличието на извинима грешка от негова страна.

- 45 В това отношение във всеки случай би могло да се посочи, че по дело, което се отнася до решение на Комисията за налагане на глоба на основание член 81 ЕО и в което е допусната грешка при изчисляването на сроковете, сходна на разглежданата в настоящото дело, Съдът отказва да приеме наличието на извинима грешка, като постановява по-специално, че текстът на член 101, параграф 1, букви а) и б) от Процедурния правилник е ясен и не поражда особени затруднения при тълкуването (Определение по дело SGAE/Комисия, посочено по-горе, точка 24).
- 46 За сметка на това жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че отклонение от правната уредба на Съюза относно процесуалните срокове не е възможно при обстоятелства, различни от свързаните със случайно събитие или непреодолима сила.
- 47 Жалбоподателят смята, че отклонение от тази правна уредба би трябвало да бъде позволено и с оглед на основното право на достъп до съд, принципа за законност и принципа на пропорционалност, както и поради първостепенната необходимост да се избегне несправедлив изход от делото. Такова отклонение се налагало особено след като разглежданата жалба се отнася до решение на Комисията, с което се налага глоба със значителен размер, която би трябвало да се квалифицира като наказателноправна, така че срещу жалбоподателя било повдигнато наказателно обвинение по смисъла на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ.
- 48 В това отношение от практиката на Съда следва, че установеният в член 6 от ЕКПЧ и признат в правовия ред на Съюза принцип, а именно на всяко лице да се осигури справедлив процес, не представлява пречка да се предвиди срок за подаване на жалба (Решение от 1 април 1987 г. по дело Dufay/Парламент, 257/85, Recueil, стр. 1561, точка 10).

- 49 Съдът също така е приел, че правото на ефективна съдебна защита по никакъв начин не е засегнато от стриктното прилагане на правната уредба на Съюза относно процесуалните срокове, което съгласно постоянната съдебна практика отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или всякакво произволно третиране при правораздаването (Определение от 17 май 2002 г. по дело Германия/Парламент и Съвет, C-406/01, Resueil, стр. I-4561, точка 20 и цитираната съдебна практика).
- 50 От съдебната практика следва също така, че отклонение от посочената правна уредба не би могло да се обоснове от обстоятелството, че става въпрос за основни права. Всъщност правилата относно сроковете за обжалване са императивни и съдът трябва да ги прилага така, че да се осигури правната сигурност и равнопоставеността на правните субекти пред закона (Решение от 18 януари 2007 г. по дело РКК и КНК/Съвет, C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 101).
- 51 Жалбоподателят твърди, че във всеки случай на пропускане на процесуален срок във връзка с жалба срещу решение, с което се налага глоба със значителен размер поради нарушаване на правилата на конкурентното право, правото на ефективна съдебна защита, както и принципите за законност и на пропорционалност налагат съдът на Съюза да претегли, от една страна, с колко време е пропуснат този срок и степента, в която преследваната с този срок цел е накърнена от това пропускане, и от друга страна, последиците за жалбоподателя от отхвърлянето на жалбата поради просрочването ѝ.
- 52 Такова отклонение в зависимост от конкретния случай обаче — ако може да бъде приложено от съда на Съюза независимо от напомнения в точка 50 от настоящото определение факт, че правилата относно сроковете за обжалване са императивни — би било трудно съвместимо с целта на правната уредба на Съюза в областта на сроковете за обжалване, а именно да се изпълни изискването

за правна сигурност и да се отчете необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или всякакво произволно третиране при правораздаването.

- 53 Във всеки случай, без да е необходимо да се разглежда дали глоба като наложената на жалбоподателя със спорното решение има наказателноправен характер по смисъла на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, следва да се посочи, че правото на съд, от което правото на достъп до съд е особен елемент, не е абсолютно и подлежи на имплицитно приети ограничения, по-специално що се отнася до условията за допустимост на жалбата, тъй като поради самото си естество то изисква уредба от страна на държавата, която се ползва в това отношение с известна свобода на преценка. Тези ограничения не биха могли да ограничат предоставения на правния субект достъп по такъв начин или до такава степен, че правото му на съд да бъде засегнато в самата си същност. Накрая, те трябва да преследват законна цел и трябва да съществува разумно съотношение на пропорционалност между използваните средства и поставената цел (Решение на ЕСПЧ от 28 октомври 1998 г. по дело *Pérez de Rada Cavanilles c/у Испания*, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 44).
- 54 Следва да се отбележи също така, че правните субекти трябва да очакват, че правната уредба относно сроковете, които трябва да се съблюдават при подаването на жалба, ще се прилага, тъй като тя има за цел да осигури добро правораздаване, и в частност спазването на принципа на правната сигурност. Все пак тази правна уредба или нейното прилагане не би трябвало да възпрепятства правния субект да упражни налично правно средство за защита (Решение на ЕСПЧ по дело *Pérez de Rada Cavanilles c/у Испания*, посочено по-горе, § 45).
- 55 Не може да се твърди обаче, че правната уредба на Съюза относно процесуалните срокове и прилагането ѝ в конкретния случай са попречили на жалбоподателя да упражни наличното правно средство за защита срещу спорното решение.

- 56 Възщност макар разглежданият двумесечен срок наистина да представлява ограничение на правото на достъп до съд, това ограничение явно не засяга самата същност на посоченото право, още повече че както вече беше споменато в точка 46 от настоящото определение, правилата относно изчисляването на този срок, в това число и тези, разглеждани по настоящото дело, са ясни и не пораждаат особени затруднения при тълкуването.
- 57 Относимо в конкретния случай е и обстоятелството, че в случая пропускането на срока за обжалване се дължи единствено на грешка, допусната от съветника на жалбоподателя, която, както вече беше отбелязано в точка 46 от настоящото определение, не може да се разглежда като извинима грешка, позволяваща отклонение от правилата относно сроковете за обжалване.
- 58 Същото се отнася и до факта, посочен в точка 41 от настоящото определение, че отклонения се предвиждат също така в случай на пропускане на такъв срок при обстоятелства, свързани със случайно събитие или непреодолима сила.
- 59 От това следва, че в точка 23 от обжалваното определение Общият съд правилно е приел, че правото на ефективна съдебна защита е било надлежно защитено чрез възможността жалбоподателят да подаде жалба срещу увреждащия го акт в предвидения в член 230 ЕО срок и че това право изобщо не е засегнато от стриктното прилагане на общностните разпоредби относно процесуалните срокове. Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото и като е заключил в същата точка, че нито правото на достъп до съд, нито принципът на пропорционалност обосновават неприлагане на срока за обжалване с оглед на изтъкнатите обстоятелства.
- 60 Предвид изложеното по-горе жалбата следва да се отхвърли като явно неоснователна.

По съдебните разноси

- ⁶¹ Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила искане за осъждане на жалбоподателя да заплати съдебните разноси и последният е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът (осми състав) определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG да заплати съдебните разноси.

Подписи